

ESPURNES BARROQUES

MÚSICA I
EXPERIÈNCIES
AL TERRITORI
BARROC

EUSKAL BARROKENSEMBLE

Festa barroca

Diumenge 23 d'agost de 2020, 13.30h

Església de la Puríssima Concepció
PUJALT (ANOIA)

TAQUILLA INVERSA

Amb el suport de:

PROGRAMA

P. Attaignant (1494-1552), *Pavane*

D. Cantemir (1673-1723), *Buselik Asirani*

Tradicional, *Perutxoren Kanta*

Manuscrit “Il Barbarino” (Nàpols 1580-1626),
Quaranta di Franzia - Saltarello

Tradicional / Manuscrit “Osborn” (s. XVI),
Pavane - Kalejira - Fandango

Tradicional, *Loa Loa*

Tradicional, *Barri Onak Dakart - Variacions sobre la Romanesca*

G. Sanz (1640-1710) / N. Matteis (1640-1714),
Marionas - Chacona

D. Scarlatti (1685-1757) / M. Albéniz (1755-1831), *Preludi - Sonata*

N. Matteis (1640-1714), *Ground after Scotch Humour*

Tradicional, *Argizagi Ederra*

Anònim, *Epitafi de Seikilos*

Anònim (s. XVI), *Lady Carey’s Dompe*

Tradicional, *Fandango - Porrue*

G. Kapsberger (1580-1651), *Colassione*

E. Pujol (1886-1980), *Guajira*

J.C. Amat (1572-1642), *Danza por la E*

G. Sanz (1640-1710), *Canarios*

M. de Falla (1876-1946), *Danza Ritual del Fuego*

Tradicional, *Arratiako Dantzak*

NOTES AL PROGRAMA

Festa Barroca. Així és com hem volgut titular aquest concert de l'Euskal Barrokensemble en el marc d'aquesta Festa Major, gairebé mig any més tard que apareguessin els primers casos de Covid-19 a l'Anoia. I és que l'actuació d'aquest grup en la primera edició d'Espurnes Barroques va deixar meravellats els assistents per la seva força i el seu magnetisme. Fins al punt de pensar que —en comptes d'un concert electrificat—, la música elèctrica d'aquest quintet base era idònia per a un concert com el d'avui.

La segona meitat del segle XX va veure aparèixer el que es coneix com a corrent historicista en la interpretació musical. Aquest corrent pretenia presentar les partitures del passat de la manera més fidel possible a com havien estat escrites, posant una atenció màxima als manuscrits. Amb ulls de restaurador, molts musicòlegs van fer esforços ingents per recuperar i reconstruir una manera de fer música com més similar possible a la dels segles XVII i XVIII. Això implicava aspectes organològics (utilitzar instruments amb cordes de budell, arcs barrocs...), estètics (presència del clavecí o de l'orgue positiu per “omplir” l'harmonia marcada pel baix continu), etcètera. Però en el seu afany de fidelitat màxima a l'original, es van oblidar sovint de quelcom molt i molt important: de recordar que allò que hi ha escrit a la partitura és una mínima part del que succeeix en un concert. I que la música no és com un quadre, sinó que la feina de l'interpret (que en molts casos era compositor) és precisament la de *re-crear* el món sonor que hi ha adormit sobre els pentagrames.

Al segle XVII no hi havia discontinuïtats notables entre allò culte i allò popular. I, en obres de compositors avui considerats “cultes”, com ara Gaspar Sanz, hi perviuen rasquejats i amalgames idèntics als que trobem en una buleria. ¿Per què, doncs, no posar-hi palmas i fer-los aparèixer amb la vivacitat i el tremp que —per bé que avui assimilem a la música popular— és el que devien tenir a l'època? Fet i fet, bona part de la música barroca és feta sobre peces de dansa. I probablement, a les orelles de l'època (i salvant totes les distàncies), les alemandes, correntes, sarabandes, giges... i a la Península Ibèrica les jácaras, marionas, fandangos... devien sonar com avui ens sona el hip-hop, l'ska, el flamenc, el folk o el reggaeton.

Amb el seu Euskal Barrokensemble, Enrike Solinís ens proposa aquest tipus d'aproximació a la música dels segles XVII i XVIII, utilitzant les partitures —tal com feien a l'època— no per transmetre-les fil per randa, sinó per fer-les reviure creant i improvisant un món sonor únic i irrepetible en cada actuació. A més, sovint hi barreja, sense solució de continuïtat, música popular, improvisacions i, fins i tot, algunes partitures del segle XX, com passa al final del concert, amb un parell d'obres de Manuel de Falla i Emili Pujol. L'espectacle barroc, llegit des de la contemporaneïtat, amb els seus contrastos i la seva teatralitat, està servit. Perquè el barroc —vist així— és una festa!

BIOGRAFIES

FESTA EUSKAL BARROKENSEMBLE

Leire Berasaluze, veu
Miren Zeberio, violí i rabel
Pablo Martin Caminero, contrabaix
Daniel Garay, percussió
Enrike Solinís, guitarres, llaüts i direcció

Aquest grup de música antiga creat per Enrike Solinís a Bilbao l'any 2006 s'ha fet un nom propi en el panorama internacional gràcies a la seva personal manera d'aproximar-se al repertori. Treballs com *Colores del Sur*, baroque dances for guitar (Glossa), com *Euskel Antiqua*, *le legs musical du Pays Basque* (Alia Vox), *El Amor Brujo*, *esencias de la música de Manuel de Falla* (Alia Vox) els han servit de trampolí per actuar en alguns dels teatres i festivals més importants: Konzerthaus de Viena, Festival de Ludwigsburg, Festival de l'Abadia de Fontfroide, Stockholm Early Music Festival, Festival de Regensburg, NDR das Alte Werk, etc. La versatilitat del grup, l'ha portat a participar en diversos projectes, com ara la pel·lícula *Jota* del llegendari Carlos Saura. La seva activitat actualitzada es pot veure a www.solinis.eus.

ENRIKE SOLINÍS

Considerat un dels virtuoses de la seva generació, neix a Bilbao, i realitza els estudis superiors de guitarra i música antiga al Conservatorio J. C. Arriaga de Bilbao i a l'Escola Superior de Música de Catalunya respectivament. Obté el Postgrau de Concertista Cum Laude de la mà del mestre José Tomás i ha estat premiat en diversos concursos internacionals. Leo Brouwer, degà mundial de la guitarra, ha dit d'ell: "Este perfil de músico no es común, hay que oírlo con tanta atención como deleite. Escuchémoslo".

